

[Erik Eriksen.]

ring holdt så meget stik herhjemme, at det altdominerende regeringsparti, socialdemokratiet, kunne notere sig en betydelig fremgang, som jeg i høj grad må komplimentere det for, medens omvendt mit parti havde tilbagegang.

At socialdemokratiet alligevel står over for store problemer, er åbenbart. Man behøvede i denne forbindelse kun at høre på det ærede medlem hr. Per Hækkerups tale, når han henvendte sig til det ærede medlem hr. Aksel Larsen og hans parti. Det socialistiske folkeparti tror jeg vil vise sig at være en helt anden modstander over for socialdemokratiet, end det hensøvede kommunistiske parti var.

Det er i øvrigt min personlige opfattelse, at socialdemokratiet også på andre områder end det her nævnte befinder sig på is, der ikke kan bære. Jeg må tilstå, at jeg længe har været mig bevidst, hvor vanskeligt det måtte være at gøre det klart for vælgerne, at den altovervejende del af den økonomiske fremgang ikke skyldtes regeringens indsats, men de internationale konjunkturer. Dette gælder måske endda i en særlig grad herhjemme, hvor vi ikke blot har haft økonomisk medvind som det øvrige Vesteuropa, men medstorm, som en nationaløkonomisk professor har udtalt sig.

Samtidig vil jeg imidlertid fremhæve, at når venstre led så smerteligt et tab, har andre forhold end denne højkonjunktur naturligvis spillet ind. Allerede før valgkampen var vi udsat for en stærk og underlødige propaganda. Lad mig blot nævne, at vi blev angrebet for at ville skabe inflation og ødelægge valutareserverne gennem en kolossal forøgelse af købekraften. Vi måtte samtidig høre, at vore forslag til skattelettelser og besparelser på de offentlige budgetter ville ramme forbruget hårdt. Vi fik at vide, at venstre var blevet højrevendt, og samtidig fik vi et nyt parti at se med repræsentation i folketinget, bl. a. fordi venstre skulle være for villig til at indgå forlig med socialdemokratiet. Argumenterne mod os var i det hele taget meget modstridende. Dertil kommer så den uro, der har været omkring venstres indre forhold gennem de sidste år.

Denne propaganda har utvivlsomt med-

ført, at en del venstrestemmer er gået til andre partier. Så vidt jeg kan tyde tallene, har den også betydet, at adskillige venstrevælgere er blevet hjemme denne gang; de er åbenbart bukket under for de bredsider, der rettedes imod os. Heri er dog på længere sigt det opmuntrende, at de ikke har ønsket at overføre deres stemmer til andre partier.

Jeg har nævnt den uro, der har været omkring venstre. Når den kreds, der således stillede sig i opposition, blev opvartet fra modstanderside, var det naturligvis ikke for at gavne venstre.

Alt dette hindrer ikke, at venstre fortsat står som et bredt favnende folkeparti, der bekender sig til et livssyn, der har dybe rødder i vort folk. Venstre repræsenterer ikke falmede idealer så lidt som en klassebetonet politik. Jeg er helt overbevist om, at hvor vi led vort nederlag, vil vi også hente vor oprejsning. Venstre vil altid ideologisk hævde sig ved sin tillid til og sin tro på det enkelte menneske. På dette bygger vi vort samfundssyn. Derfor vil vi også fortsat være at finde i modstand mod, at statens magt udvides på den enkeltes bekostning, det være sig over skattepolitikken eller ad andre veje.

Jeg vil gerne understrege, at det var i forlængelse af dette på én gang folkelige og politiske syn, vi udformede en linje, som direkte vendte sig imod trekantregeringens mistillid til borgerne gennem den tænkte overbudgetterings- og skattepolitik.

Venstre ønsker fremdeles skatterne begrænset, venstre ønsker fremdeles den private opsparring opmuntret, arbejdsindsatsen belønnet og de offentlige udgifter nedbragt. Det er fremdeles vort mål at standse skat- ternes indhug på nationalindkomsten, og dette hænger sammen med vort syn på den erhvervsøkonomiske fremtid i øvrigt.

Det er fortsat vor opfattelse, at væsentlige dele af det private erhvervsliv ikke vil kunne holde til en fortsættelse af den udvikling, vi er inde i. Det er vist klogt at regne med øget konkurrence fra udlandet. Selv om vi antagelig lever på toppen af en højkonjunktur, er der flere svage områder i vort erhvervsliv. Skibsfarten og skibsværfterne blev nævnt forleden, og navnlig er der vanskeligheder af forskellig art for landbruget. Der er en meget følelig mangel på medhjælp, ligesom afsætningsvanskelig-